

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – VI.

Slovo *zkouška* v nás vzbuzuje obavy, sotva ho někdo před námi vysloví. Okamžitě nám totiž naskočí představa hodnocení, ztrapnění, posuzování, selhání. To slovo nemají rádi dospělí, natož studenti.

A přeci je ve své podstatě slovem velmi pozitivním. Zkouška neznamenaá konec, nýbrž proces: něco se v určitém bodu postupu *zkusí, otestuje*. Stejně jako se u krejčího zkouší rozpracované kalhoty. Je jasné, že život není totéž, co kalhoty. V životních zkouškách jde o mnohem víc: nejen o přesnost, znalost, vkus, vytrvalost, nýbrž i o zralost, čestnost, pravdivost, nasazení, odvalu, zkrátka především o náš charakter.

Když se nezadaří, zkouška nevyjde podle našich představ či nastavených měřítek, můžeme vždy sáhnout k nápravě. Nebo se alespoň poučit. Můžeme přemýšlet nad tím, jak moc jsme se vzdálili od původního záměru. Kde jsme v životě špatně odbočili. Jak se věci stejné či podobné dají udělat v budoucnosti mnohem lépe. A jak na nich můžeme pilovat svůj charakter. Tedy poučí se ten, kdo je dost chytrý. Ochotou něco nového se přiučit získává zkušenost. A zkušenostmi zraje ke skutečné životní moudrosti.

Nyní procházíme zvláštní zkouškou – celý svět, Evropa, naše země, my všichni, lidé. Zkouškou, která nás zaskočila nepřipravené stejně, jako bývají někteří studenti. Hlavně ti, kteří místo poctivých příprav raději vymetají plesy, mejdany a hospody.

Když poslední dny pozoruji dění u nás i ve světě, ptám se, jestli jsme se za ta staletí něco skutečně *naučili*? Či jen znovu trpně a trapně opakujeme chyby, které už jsme tolikrát udělali? Snažíme se bojovat a vyhrávat v bitvách, které jsou dávnou minulostí, protože dnešní nepřítel přichází vyzbrojen něčím zcela novým? Ještě je příliš brzo něco hodnotit...

Zvláště když nám nový nepřítel dává pozapomenout na ty neméně dravé a nebezpečné, s nimiž jsme bojovali doposud. Nyní bojujeme na aktuální frontě, ale ostatní bojiště nepočkají. A nejsou to jen zdravotní a hygienické problémy, které jsme řešili a budeme muset řešit i nadále.

Karel Čapek v jedné ze svých nejslavnějších glos k napjatému předválečnému dění a těžké zkoušce českého národa říká: „*Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív, kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlikem, kdo jím nebyl vždycky, kdo mění víru, nemá žádnou...*“

Je pozoruhodné, jak na těžké životní zkoušky, které nezřídka znamenaly ústrky a pronásledování, reagovali křesťané první církve. Oni zkoušky vítali, přestože si byli vědomi jejich těžkosti a bolesti, které jim přinášely. Proč? Protože vnímali, že jde především o zkoušku charakteru jejich srdce a opravdovosti víry.

Důkazem toho, že alespoň někteří v utrpení obstáli – a nešlo pouze o zmíněné první století – je pro nás skutečnost, že dokázali víru, naději a lásku spojené s Boží milostí a odpuštěním přenést přes dvě tisíciletí. Až k nám, do naší doby.

Stojíme v tom dnes společně, jako jedinci, národ, Evropané, světoobčané, jako celá lidská rasa. Možná je nebezpečí pandemie zveličováno, možná je podceňováno – to nikdo z nás v tuto chvíli stále ještě neví. To, co můžeme říci s jistotou, je, že nepřítel neúprosně zasáhl celý svět, nelítostně napadá oslabené muže a ženy, ve velkém zabíjí staré a mrzačí mladé a snaží se nás všechny okrást o další budoucnost.

Přál bych si, aby Čapkova slova o nikom z nás tentokrát neplatila, protože ze sebe dokážeme vydolovat to nejlepší, co se v nás skrývá. Ne pro sebe, nýbrž pro druhé. Pro ty, kteří jsou kolem nás a potřebují pomoci. Nejen pro tento okamžik, nýbrž pro to, co přijde za měsíc, dva, půl roku, či rok. Teprve na horizontu, který je zatím daleko před námi, se prokáže, zda jsme obstáli.

To, čím právě procházíme, bude patrně mnohem těžší, než se nám nyní jeví. A bude to trvat mnohem déle, než si myslíme. Ale s vědomím Boží milosti se nemusíme obávat. Naopak, radujme se z toho, že přišel okamžik, který odhalí co v nás – ve mně i tobě, v našich sousedech, v lidstvu – doopravdy vězí, z jakého jsme těsta.

Stávejme se – tím, jak jednáme, jsme soucitní i kreativní – skutečným obrazem našeho Stvořitele. Překročme své limity a pomozme i druhým překračovat limity jejich. Sáhňeme si na skutečný potenciál, který do nás Bůh vložil! Využijme situace k tomu, abychom otestovali, co v nás je a co doopravdy dokážeme!

Je to jedinečná příležitost, kdy se znovu můžeme učit pokoře vůči Bohu i lidem a odvaze i vytrvalosti vůči těžkostem života.

„Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“ (1. List Petřův 1:6-7)

S přáním odvahy do dalšího dne Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk
(v Nymburce 24. 3. 2020)